

N:o 119.

Af Herr A. P. Danielson: Om ändring af 54 § Utsökningslagen.

I 54 § i nu gällande utsökningslag föreskrifves: Vill man på grund af dom eller utslag, hvarigenom betalningsskyldighet blifvit gäldenär ålagd, erhålla utmätning hos denne, ingifve till utmätningssmannen domen eller utslaget — — så ock, der fordran är på skuldebref eller annat skriftligt fordringsbevis grundad, *fordringsbeviset i hufvudskrift.*

Då lagen så tydligen bjuder, att en fordringsegare måste frånlemna sig sin egendom, innan han derför erhåller valuta, och då känt är, huru ringa belopp kronofogdens s. k. uppbördsborgen omfattar, synes mig, att Riksdagen eller staten antingen borde ansvara för den förlust, som kan för fordringsegaren uppstå genom kronofogdens möjligen uppkommande oförmåga att redovisa, eller ändra förenämnda stadgande derhän, att fordringsegarens rätt är betryggad.

Att sådana förhållanden inträffat, att kronofogde förskingrat å tjenstens vägnar anförtrodde medel, veta vi alla, och för några få år sedan inträffade detta förhållande inom ett fögderi i Kalmar län, dervid många enskilda personer, som anlitat kronofogdens handräckning för utfående af sina kraf, förlorade rätt betydliga belopp, likaså staten några tusen kronor, oaktadt de medel, som omfattade s. k. uppbördsborgen, med förmånsrätt användes till betäckande af kronans fordran.

Af dessa i korthet angifna skäl vågar jag nu anhålla,

att Riksdagen ville för sin del besluta den förändring i 54 § af nu gällande utsökningslag, att fordringsbeviset i hufvudskrift icke ovilkorligen bör af fordringsegaren till utmätningssman aflemnas, förr än valuta derför erhålles och att utmätningssman är skyldig till gäldenären, der så äskas, ställa godkänd borgen för de medel gäldenär inbetalar till följd af skedd utmätning eller anmodan derom, hvilken borgen skall

gälla intill dess gäldenären fordringsbeviset i hufvudskrift bevisligen återfått.

Och anhåller jag, att det Utskott, till hvilket denna min motion remitteras, måtte gifva förslaget den form, som kan som lag finnas nödigt, blott förslaget i hufvudsak derigenom icke förfelas.

Stockholm den 27 Januari 1880.

A. P. Danielson.

N:o 120.

Af Herr Ola Andersson: Angående underdånig framställning om framläggande för nästa Riksdag af förslag till förändring i kommunala rösträtten.

Uti de flesta ordnade stater, så vidt mig är bekant, har man inom de stora samhället — staten — flera eller färre mindre, hvilka *dels* behandla sina egna angelägenheter samt för dessa besluta och upptaga bidrag af sina medlemmar inom vissa af lagstiftningen reglerade gränser, och *dels* utgöra länkar i kedjan utaf sjelfva statsorganismen.

Så äro hos oss *kommunerna* den sista egentliga och lagliga ordnade länken, de små samhällen, inom hvilka medlemmarne efter hvars och ens förmåga få lemna sina bidrag till de gemensamma angelägenheternas upprätthållande, samt der de skattskyldige, som sina skyldigheter fullgöra, i allmänhet ega rätt att uti beslutet härom deltaga, om ock, sådana förhållanden nu äro, denna rätt för många blifver ringa eller stundom ingen. Det är af sistnämnda anledning som en nödig förändring uti de delar af våra kommunallagar, hvilka afhandla rösträtten, utgör föremålet för denna vördsamma framställning.

Det synes mig helt naturligt och rätt att endast med fullgörandet af skyldigheten att lemna sitt bidrag, i den mån sådana behövas, bör rättighet vara förvärfvad att deltaga uti beslutet och rådslagen. Dessa rättigheter och skyldigheter